

Μὲ ἐν τοιοῦτο γίασμάκι καλύπτω κ' ἐγὼ τὸ πραγματικόν μου ὄνομα, δίδων πέρας εἰς τὴν πρώτην μου.

Διάκος.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Ἀποτελέσματα τῆς Βίρης :

Ἡ κυρία Φ** ἔγγαμος ἔγινεν ἐσχάτως ἢ τολμηροτέρα λαθρέμπορος τοῦ συζυγικοῦ ἐμπορίου.

Ἐπὶ ταῖς πικραῖς παρατηρήσεσι πατρικοῦ τῆς φίλου,

— Ἀφοῦ, λέγει, ὁ ἄνδρας μου βγῆκε σ' τὸ κυνήγι, γιατί νὰ μὴν ἔβγω κ' ἐγὼ ;

Ὁ κ. Α. Ν. ἠκούσθη λέγων ἄλλοτε ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος.

— Κρίμα νὰ μὴ γεννηθῶ σ' τῇ Γαλλίᾳ ;

— Πῶς ;

— Θὰ μιλοῦσα τώρα δύο γλώσσαις σὰν νερό. Τὴν ἐλληνικὴν ποῦ ξέρω καὶ τὴν γαλλικὴν . .

Ἐν συναναστροφῇ ἐγένετο λόγος ὅτι ποτὲ τὰ τέκνα ἐξόχων ἀνδρῶν δὲν ὁμοιάζουν τοὺς πατέρας των.

Ἀπὸ τίνος γωνίας εἰς πεταχθεῖς :

— Καὶ ὁ Τρικούπης, κύριοι ;

— Αὐτὸ εἶναι ἐξαίρεσις, τ' ἀπήντησαν.

Ἀπὸ ἄλλης γωνίας πεταχθεῖς ἄλλος :

— Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστός ;

Τὸ ἄκρον ἄωτον εἰς ὃ δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ζῆλος τοῦ κ. Δημάρχου πρὸς αὐξήσιν τοῦ ὕδατος :

Ὅπου βρίσκει ποτῆρι γεμάτο νερὸ νὰ πηγαίῃ νὰ τὸ χύνῃ εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον.

Μία ἀγαθοπουλίνα ἀναγνωρίζει ἕνα Κύριον εἰς συναναστροφὴν, ὅστις ἐκπλήσσεται πῶς τὸν διέκρινεν ὕστερον ἀπὸ τόσου καιροῦ ἀπουσίαν.

— Καὶ πῶς μ' ἐγνώρισες λοιπόν ;

— Εἶχα κάμει κόμπον σ' τὸ μανδῆλι μου γιὰ νὰ μὴ λησμονήσω τὴν φυσιογνωμίαν σας !!

Φιλοσοφία τοῦ γάμου.

Νεαρὰ χήρα ὀλοφύρεται διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀγαπητοῦ της.

Φίλη της προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, πλὴν εἰς μάτην.

Ὅτε φωτεινὴ ἰδέα καθησυχάζει τὴν χήραν ὥς νὰ μὴ τῆς συνέβῃ τίποτε.

— Ἄς εἶναι, λέγει, τοῦλάχιστον τώρα θὰ ξέρω ποῦ περνᾷ τῆς νύκτας του.

Ἡ Ζ** μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ὑπανδρευθῇ.

Εἰς ἐπίσκεψιν τρυφεροῦ τινος φίλου μεταξὺ ἄλλων τῶ λέγει :

— Ξεύρεις, τσαχπινάκι μου, πῶς πανδρεύομαι ;

— Ἀλήθεια ;

— Βεβαιότατα.

— Ἔλα λοιπὸν νὰ φιληθοῦμε !

Μεταξὺ δύο ἐγγάμων.

— Καὶ τί κάμνετε εἰς αὐτὴν τὴν ζέστη ; Κοιμάσθε χωριστά :

— Ἀ ! ὄχι ! διότι ἡ γυναῖκά μου λείπει !

Ὁ κ. Δεβίδης βλέπων ὑδρωπικιῶντα κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του ὡς νὰ ἐφεύρε τὴν πυρίτιδα :

— Νὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν διὰ κατάδρεγμα τῶν ὀδῶν !

ΘΗΒΑΙΣ.

Θεβαί 15 Αὐγούστου 1881.

Ὅτε ἐξῆλθον προχθὲς τῶν Ἀθηνῶν, ἔννατος ἐγὼ παρέσκατος μεταξὺ ὀκτῶ ἐτέρων συνοδοιπόρων ἐντὸς λεωφορείου, ὅπερ ρυπαρὸν καὶ ἀκαλλώπιστον, ἐφαίνετο ὡς τροχήλατος Χάρωνος ἄκατος, ἐν ᾗ ἀπεταμιεύοντο πολλὰ προγενεστέρων διαπορθμευθέντων ἁμαρτίαι, ὠνευροπόλουν πτώματα καὶ θανατιῶντας, καὶ ἐβλεπον τὴν μοιότονον τῶν κηδεῶν ψαλμοῦδιαν, ἔρρινον καὶ δυσάρεστον, ἠχοῦσαν ἐναυλον περὶ τὰ ὠτά μου, καὶ ἤκουον παρελθόντα φέρετρα μελανοσκεπῇ καὶ ἐξαπτέρυγα καὶ λευκὰ ἱσρέων ἄμφια, καὶ ὡσφραίνομην νεκρολίβανα, καὶ ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ μου ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἱπτάμενον ὑπερθεῖν τοῦ ἄστεος τῆς Παλλάδος τὸ φάσμα τοῦ τύφου, φέρον γενειάδα πυρρότριχα καὶ πῖλον κυλινδρικόν, κρατοῦν δὲ εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἄρεπνον, καὶ εἰς τὴν ἐτέραν τὸ ὁμοίωμα τῆς Ἀθηνᾶς Παρθένου, καὶ κραυγάζον αὖ τὸν τύφος ἦλθε· preenez νεκροθάπτας !

Ὁ κ. Κατσιμπαλης, ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν λεωφορείων, εἶνε φαίνεται εἰς τῶν θερμότερων ὁπαδῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Συνδέσμου, καὶ τὰς πατριωτικὰς του ἰδέας τὰς ἐφαρμόζει ἐμπράκτως ἐντὸς τῶν λεωφορείων του, σιτιάζων ἐντὸς χώρου ἐνὸς καὶ ἡμίσεος τετραγωνικοῦ μέτρου δέκα καὶ πολλὰς δώδεκα ἄτομα, τὰ ὅποια ἐνοῦνται πρὸς ἄλληλα διὰ δεσμῶν ἀδιαρρήκτων, κυριολεκτικώτατα.

Οἱ συνοδοιπόροι μας ἦσαν ἀπλοῖκοι καὶ ἀλβανόφωνοι χωρικοὶ ἐκ Θεβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐξαίρεσιν δ' ἀπετέλει βρακοφόρος Κρής. Πάντες ἀπέπνεον ὀξείαν ὀσμὴν τοῦ ἀγροτικοῦ ἐκείνου εὐρωτός, τόσον συνήθης παρὰ τοῖς χωρικοῖς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅποιαν ἐγὼ ἐν τῇ ἰδιορρυθμῇ φρασσεολογίᾳ μου ἀποκαλῶ αὖ Ἑλληνικὸν ὀξύ. Ἡ ὀσμὴ αὕτη συζυγνυμένη ἐντὸς τῆς πνιγνῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ λεωφορείου μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν κατωτάτων φιλεργῶν ἄκρων τῶν συνοδοιπόρων μας, μᾶς περιέβαλλε μὲ πυκνὸν νέφος, πλήρες ἀτόμων μικρῶν πνιγνῆς κακοσμίας, ὅπερ ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ . . καὶ αὐτὰ τὰ βακτηρίδια τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ἄν ἔλειπε τοῦτο, καὶ ἂν ἔλειπεν ἡ καταναγκαστικὴ

πορεία, ἣν μᾶς ἐπέβαλεν εἰς τοὺς πόδας μας ὁ ἀμαξοδηγός, ὅπου ἂν ἡ ὁδὸς ἀπὸ ἐπιπέδου ἤρχιζε νὰ γίνεται ἀνωφερής, πεζοπορία διαρκέσασα ἐνίοτε καὶ ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν, ἡ ἐκδρομὴ μας θὰ ἦτο λίαν εὐχάριστος. Ἡ νύξ ἦτο ἀστροφεγγής, γλυκυτάτη. Εἰς τὸ βαθὺ κυάνεον τοῦ ἄττικοῦ οὐρανοῦ δῶμα ἐμάρμαιρον οἱ ἀστέρες ὡς δράκεις πολλῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κερματίων, ῥιφθεῖσαι ἀτάκτως ἐπὶ ὑπερμεγέθους τάπητος κυανοχρόου τάπητος χαρτοπαιγνίου. Γινώσκω ὅτι οἱ τάπητες τοῦ χαρτοπαιγνίου εἶναι πράσινοι, ἀλλ' ὅπως σταθῇ ἡ παρομοίωσίς μου, λάβετε τὸν κόπον νὰ τοὺς ὑποθέσῃτε κυανούς, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ ζημιωθῇτε λεπτόν. Ὁ καύσω, εἰ καὶ ἦτο ἤδη ἡ δωδεκάτη τῆς νυκτός, ἦτο ἐτι ἐπαισθητὸς καὶ ἐντὸς τῆς ἐλαιοφύτου πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς, ὁπότεν ἐβλέπομεν μακρὰν σελαγίζοντα τὰ ἀπειροπληθῆ φῶτα. Ἐβίμεθα τρεῖς συνοδοιπόροι, τρία τέκνα τῆς Βοημίας, θάλλοντα μαρσασμῶδες ἐντὸς τοῦ κονιορτώδους ἐδάφους τῶν Ἀθηνῶν, ἀδελφὰ ἐν ἀνεκπληρώτοις πόθοις, ἐν ρομαντικαῖς ὁρμαῖς καὶ ἐν πολυειδέσει στερήσεσι. Ὁρμώμεθα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵτιου βαρυθέντες τὴν ἐπιβεβλημένην θητεία τῆς κοπιώδους διανοητικῆς ἐργασίας, βαρυθέντες τὴν μονοτονίαν τῶν νεκρωσίων ψαλμῶν καὶ τῶν πενθίμων εἰδήσεων, ἐθραύομεν αἶφνης τὰ δεσμά, καὶ ποιήσαντες ἀπεργίαν, ὡς Παρίαί χειραφετηθέντες, μὲ τὸ βαλάντιον ἰσχρὸν, ὡς οἱ σύροντες ἡμᾶς ἵπποι, παρεδίδομεν τὰ νῶτα καὶ τὴν ράχιν εἰς τὴν φιλοξενίαν τῶν ἀξέστων ἐδωλίων τοῦ λεωφορείου, βαίνοντες πρὸς τὸ ἄγνωστον, ἐκεῖ ὅπου δηλαδὴ δὲν πωλεῖται ὕδωρ Καισαριανῆς πρὸς τόσα λεπτά τὴν ὁκνῶν, ἐκεῖ ὅπου ὁ κ. Λεβίδης δὲν γράφει ἀπαντήσεις, ἐκεῖ ὅπου ὁ κ. Πύρλας δὲν δημοσιεύει τὰ περὶ θερμότητος, ἐκεῖ ὅπου ὁ στόμαχος δύναται νὰ πληρωθῇ ἐν ἀνέσει, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἰατροσυεδρίου. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι τὸ ἄγνωστον τοῦτο πρὸς ὃ ἐβαίνομεν, αἱ Θῆβαι, δὲν ἦτο πάντῃ ἄγνωστον, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ περιείχετο φίλος ἀγαθὸς καὶ ἀξίεραστος καὶ πρόσκλησις φιλοξενίας ἐγκάρδιος καὶ εὐλινκρυστάτη. Ἡμεθα τρεῖς εἰπόν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τῶν τριῶν ἡμῶν ἦτο ἴσος πρὸς ἓνα καὶ ἡμῖς ἐκάστου τῶν λοιπῶν τὸ πάχος καὶ τὴν περιφέρειαν, διὰ τοῦτο ἡμεθα ἐν ὅλῳ ἀκριβῶς τρεῖς καὶ ἡμῖς, τουτέστι μαθηματικῶς τὸ ἡμῖς τῶν ἐπτά ἐπὶ Θῆβας.

Μόλις ὑπερέβημεν τοὺς λόφους τοῦ Δαφνίου, καὶ κατήλθομεν εἰς τὴν παραθαλασσίαν ὁδὸν τῆς Ἑλευσίνος, ἐπαύσαμεν συνομιλοῦντες περὶ τῶν θανατηφόρων πληγῶν, ἀς ὁ Ὑψιστος τῇ ἐπινοήσει τοῦ Δημ. Συμβουλίου, ἐπέβαλεν εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ ἡ θεὰ τῆς ἱστορικῆς θαλάσσης καὶ τῆς ἀθανάτου νήσου τῆς Σαλαμῖνος, ἥτις διεκρίνετο ἀμαυρὰ πρὸ ἡμῶν ἐν τῷ σκότει, ἐξήγειρεν ἡμῖν κλασικὰς ἀναμνήσεις, καὶ πρὸς στιγμὴν ἀνεμνήσθημεν σιγηλοὶ ἐν τῷ νῷ καθεῖς καὶ τὸν Εὐεξην καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ καὶ τὸν Βύρυστιαν καὶ τὴν Ἀρτεμισίαν. Ἀλλ' ἐπειτα ἐξηγέρθη σίγα καὶ λεληθότως, ἡ νεωτέρα ἡμῶν φύσις, ἣν παρὰ τὴν φιλοπατρίαν τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν δημοσιογράφων, συνδέουσι μετὰ τῆς ἀρχαίας μόντα θανῆς τῶν τάξεων τῶν Γυμνασίων. Οὕτω δὲ ἄγνοῶ διὰ τίνας ἀλληλουχίας συλλογισμῶν, ὁ νοῦς ἡμῶν ἀπὸ τῆς σεμνῆς ἀρχαιότητος, μετέπεσεν εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ σημερινοῦ ἐκδιητημένου βίου καὶ ἰδεάσθη τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπαστραπτόντα ἐκ φωτός, καὶ τὴν Κισσαρόντη ψάλλουσαν, καὶ εἶδεν ὡς ἐν ὄνειρῳ τὸ σέλας τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός τοῦ Φαλήρου καὶ τὴν φλογερὰν λάμψιν ὀφθαλμῶν ἱμεροέντων, καὶ τότε ἡ ἱερὰ ἐκείνη θάλασσα, ἀκούσασα

ἄλλοτε τὰς ἰαχὰς τῶν βαρβάρων, καὶ τοὺς νικητῆριους παιᾶνας τῶν νικητῶν, ἤκουσε τὰς σιγαλίας ἤχους αὐτῆς ἱπαναλαμβανούσας τὰς ἀσεβεῖς μελωδίας τῶν Ballo in Maschera, τοῦ Faust, τῆς Mme Favart καὶ τῆς Petite Mariée. Αἱ μελωδίαὶ αὗται ἐξερχόμεναι, μὲ ἱκανὴν παραφωνίαν, ἂν θέλετε, ἀπὸ τοῦ ἀκατεργάστου καὶ ξηρούς λάρυγγας μας, ἐτάρασσον τὰ ὦτα τῶν ἀφελῶν συνοδοιπόρων μας, οἵτινες ἐκοιμῶντο μακάριον ὕπνον, συναγελαζόμενοι ὡς πρόβατα ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἐμβαδοῦ τῆς ἀμάξης, καὶ οἵτινες ἐσκανδαλίζοντο ἐκ τῶν θορυβωδῶν ἐκδηλώσεων τούτων τοῦ πεπολιτισμένου ὄργασμου μας.

Ἡ Ἑλευσίς, ὅτε ἀφικόμεθα, ἐβυθίζετο ἐντὸς τοῦ μυστηρίου τῆς νυκτός. Ἐνόμιζες ὅτι ἡ πολιοῦχος θεὰ, ζηλότυπος διὰ τὰ ἀπρόσιτα μυστήριά της, ἐπέριπτε πυκνότερον τὸν πέπλον τῆς νυκτός, ὅπως μὴ μὲ τὰ βέβηλα ὄμματα ἡμεῖς ὡς ἐλληνοφῶνοι βάρβαροι μιάνωμεν τὸν ἱερὸν βωμόν της. Σκότος βαθὺ περιεκάλυπτε τὰς ὀλίγας σαθρὰς οἰκίας, ἐπιτείνον τὴν ἱερότητα καὶ τὸ μυστήριον τοῦ τόπου. Μία θυρὶς ἐφαίνετο μόνον πεφωτισμένη καὶ πρὸς αὐτὴν ἐδράμομεν ἀποβάντες καταπεπονημένοι ἐκ διώρου τιναγμοῦ. Πέντε ἢ ἑξ ἄτομα ἐκάθηντο περὶ τραπέζαν τινα ἐντὸς τῆς σκιάς, ἄφωνοι καὶ ὥσπερ κινούμενοι τὰς χεῖρας. Ἐνομίσαμεν ὅτι ἐτελοῦντο ἐκεῖ Ἑλευσίνεια μυστήρια, καὶ ἐπλησίασαμεν συγκεκνημένοι, ἀλλ' αἶμα προσηγγίσαμεν, ἰσχυρὰ ὁσμὴ σκοροῦ ἀφικομένη ὡς βέλος ὀξεῖα μέχρι τῶν μυκτῆρων μας, μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι ἐτελεῖτο ἐκεῖ γαστρονομικὴ εὐωχία, εἰς ἣν, εἰμαι βέβαιος, ἂν ἠναγκάζετο νὰ λάβῃ μέρος ὁ Britlat-Savarin, θὰ νύτοχειριάζετο, ἀφοῦ ὅλον τὸ menu συνίστο ἀτο ἐκ σκοροδίων, κρομμύων, ντομάτας ὠμῆς, ἐλαιῶν, συνοδευόμενων μετ' ἀφθόνων σπονδῶν ρητινίου.

Ἀπῆλθομεν ἐκεῖθεν ἀφοῦ πρότερον ἐπόμεν ἓνα καφέν, προετοιμασθέντα ὑπὸ στρατιώτου τινὸς ἀναπληροῦντος τὸν καφεπώλην, μπακάλην καὶ τίς οἶδε τίνα ἄλλα ἐπαγγέλματα ἐξασκοῦντα κύριον τοῦ καταστήματος. Καθ' ἣν στιγμήν δὲ ἐπεβαίνομεν ἐκ νέου ἐντὸς ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἡκούσαμεν τὸν ἐξῆς διάλογον, γενόμενον μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου ἡνιόχου καὶ φουστανελλοφόρου χωρικοῦ, ὃν ἀπῆντήσαμεν καθ' ὁδόν:

— Θὰ ἰδῇς τὸν Γιάννη;

— Θὰ τὸν ἰδῶ.

— Πές του νὰ μοῦ φέρῃ αὔριον τὴν Χρυσαιγὴν Ἀνεσκιρτήσαμεν, ἡ καλλονὴ τοῦ ἀκτινοστεφοῦς ὀνόματος τούτου, ὁ γλυκὺς ἦχος αὐτοῦ μᾶς ἠλέκτρισεν. Ὁ νοῦς μας ἀπονεαρκαμένος ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς μονοτονίας, ἐξηγέρθη πάραυτα, καὶ ἰδεάσθη γλυκεῖαν τινα καὶ καλλιβλέφαρον Βοιωτὴν παρθένον, καὶ τὰ εὐσταλῆ αὐτῆς μέλη διαγραφόμενα ἰλκυσιτικῶς ὑπὸ τὴν ἀφελῆ καὶ γραφικὴν αὐτῆς ἀναβολήν. Βίς ἐξ ἡμῶν, ὀρμητικώτερος τῶν ἄλλων, ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἡνιόχον μας

— Ποία εἶναι ἡ Χρυσαιγὴ;

— Τὸ μυλὰρι του, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος ἀπαθῶς.

Ἡ ἀπάντησις μᾶς ἀπεσκόλωσεν. Ὁ οἰστρος ἡμῶν κατέπεσεν ὡς παιδικὸν δημιούργημα χαλίκων εἰς τὸ πρῶτον λάκτισμα. Ἀντὶ τῶν καλλισχημῶν μελῶν τῆς ὁμοειδίου κόρης παρεστάθησαν εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν αἶφνης τὰ ρωμολέα νῶτα τῆς ἡμίονου, ἀντὶ τῆς εὐωδίας, ἣν ἀποπέμπει πανταχόσε ἡ καλλονὴ ὑφ' οἰονδήποτε περιβλημα, ἡ ὁσφρησις ἡμῶν ἠσθάνθη τὴν ἀφύρητον ὁσμὴν τοῦ ἀχυρώνος.

Μετὰ τὴν ἀπογοήτευσιν ταύτην ἡ ὁδοιπορία μας ἐγέ-

νετο κοπιωδέστερα καὶ ἀνιάρᾳ. Ἐξεμυζῶμεν ἐπὶ τινα λεπτά τῆς ὥρας ἐν σιγάρῳ, μετὰ ταῦτα ἐφλουρούμεν, ἔπειτα συνεζητοῦμεν, ἀκολουθῶς εἰς ἡμῶν ἐτόλμα νὰ ὑποτονθοῦσιν διὰ βραγχῆς φωνῆς ἐν ἀτμάτιον, ὅπερ ἐπανελάμβανον οἱ λοιποὶ νυσταλέοι ἐν χορῷ καὶ κατόπιν κατάκοποι ἐφίεμεθα εἰς ὕπνον ἐπὶ ὥραν τινα, ἀφίνοντες τὸ σῶμα ἡμῶν καταντενύμενον βιαίως εἰς πάντα τιναγμὸν τῆς ἀμάξης. Κλονισμός τις βίαιος, ἰσχυρά τις ὤθησις ἀγκῶνος, εἰς ποῦς τιθέμενος ἀπροσέκτως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου, μᾶς ἀφῆρει τὸν ὕπνον αἰφνης, καὶ τότε ἠρχόμεθα ἐκ περιτροπῆς καπνίζοντες καὶ ποιοῦντες πάλιν τὰ λοιπὰ μέχρις οὗτο ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ ὕπνου καταληφθῶμεν. Τοιῷ δὲ τῷ τρόπῳ διηνούσαμεν ἱκανὸν τοῦ δρόμου μέρος. Διέδωκεν διὰ τοῦ χωρίου Μάνδρας· ἀλλὰ τοῦτο μάνδρα ἀληθῆς, ἐνθα, ὡς ὑποπιτεύω, τὰ τετράποδα δὲν εἶναι τὰ πολυαριθμότερα, ἦτο ἄφρων, σκοτεινὸν, ἄμορφον. Ἀκολουθῶς μετὰ βραχεῖαν ὁδοιπορίαν ἀφικόμεθα εἰς τὰ Βελιάρη, χάρι δπου σταματᾷ τὸ λεωφορεῖον πρὸς ἀλλοτρίαν ἱππῶν. Τὸ χάρι ἐκεῖτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Οἱ ταξιδεύοντες ἔστω καὶ ἐπὶ βραχυῶρους ἀποστάσεις ἐν Εὐρώπῃ, γινώσκουσι πόσα καὶ οἷα μέσα διατίθουσιν ὁ σημερινός, καὶ αὐτὸς ἐστὶ τῶν παρελθόντων χρόνων πολιτισμός, πρὸς ἄνεσιν καὶ περιθαλψίν τῶν ἐν γένει ὁδοιπορούντων. Μόνον ἐν Ἑλλάδι, καὶ κυρίως ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ, τὴν ἀκηνδρίαν τοῦ πενεστάτου χωρικοῦ δὲν κατορθοῖ νὰ ἐξεγείρῃ, παρ' αὐτὰ ἐστὶ τὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσος, οὐδὲ κἂν αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ κέρδους. Ἡ ἀνάληψις λιτότης, καταντῶσα μέχρι ζωώδους ἀναισθησίας, κατέστησε τὸν ἀδαῆ Ἑλληνα χωρικὸν οὐ μόνον ἀδιάφορον, ἀλλὰ καὶ ἐχθρὸν εἰς τὰς ἀναπάσεις καὶ τὴν εὐζωίαν, ἣν διδάσκει ὁ νεώτερος πολιτισμός, οὗ τινος ἐνῷ πολλάκις ἀσπαζεται τὰς παρεκτροπὰς βλέπει ἐν τούτοις ὑπόπτως τινὰ τῶν ευεργετημάτων. Ἐπομένως καὶ τοι ἡ ὁδὸς ἣν διερχόμεθα εἶναι ἡ μόνη κατὰ ξηρὰν συγκοινωνία συμπάσης τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, καὶ δι' αὐτῆς συνδέονται τόσαι ἐπαρχίαι, καὶ κατ' ἀνάγκην διασχίζεται καθ' ἐκάστην ὑπὸ πλείστων ἀνθρώπων, ἐν τούτοις οὐδὲ κἂν αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ, ἰσόπαλος τῇ ἰουδαϊκῇ, φιλοκέρδεια δὲν ἐξηγέρθη, ὅπως μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τῆς ληστείας μάλιστα, τοποθετήσῃ παρὰ τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον ταύτην ὁδὸν ἱδρυμά τι, ἔστω καὶ κατ' εὐρημισμὸν δυνάμενον νὰ καλῆται ξενοδοχεῖον καὶ νὰ παρέχῃ ἀνάπαυλαν καὶ ἀναψυχὴν πρόσκαιρον εἰς τὸν πεζοπορούντα, καὶ σήμερον ὁδοιπορεῖ τις ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τὰς αὐτὰς καὶ χείρονας μάλιστα περιστάσεις, καθ' ἃς ὁδοιπορεῖ ἄλλοτε Θεβαΐδος τις ἀπεσταλμένος τοῦ Καδμου ἀπερχόμενος εἰς Ἀθήνας, ἢ Ἀθηναῖος πεμπόμενος ὑπὸ τοῦ δήμου εἰς Θήβας πρὸς ἐκτέλεσιν ἐντολῆς τινος. Σημεῖω εὐχαρίστως καὶ τὴν ἄλλην ταύτην πρόδον τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐχομαι νὰ καταδικασθῇ ἰς ἰσόβια δεσμά, ἂν μοι μέλη, νὰ ὁδοιπορήσω ἐκ νέου διὰ λεωφορείου εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ χάρι, ἐνῷ εἰσῆλθομεν ἦτο ἀγροῖκος καὶ ἐλεεινὴ καλύβη, ξηρὰ καὶ γυμνὴ ὡς τὸ περιβάλλον αὐτὴν τοπεῖον. Τὸ ἔδαφος ἦτο γυμνὸν καὶ δυσῶδες, οἱ τοῖχοι ρυπαροί, αἱ δὲ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς μέλανεσ ἐκ τῆς κονίας τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς πολυκαϊρίας. Ὁ ἰδιοκτήτης κατακείμενος ἐπὶ ἀπλῆς σανίδος, παρήλιξ καὶ ἀκάθαρτος, ἐκοιμᾶτο νήδυμον. Ἐδέξασεν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν, καὶ ὅτε ἠγέρθη τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς· μᾶς ἠρώτησε τί θέλομεν. Ἐπειδὴ ὁ στόμαχός μας ἦτο κενός, διότι ἡ πέψις τοῦ ἐν Ἀθήναις δείπνου ἡμῶν εἶχε γίνῃ πρὸ ἄρκετῆς ὥρας, ἐζήτησαμεν νὰ φάγωμεν τι, καὶ τὸν ἠρώτησαμεν ἂν εἶχε τίποτε.

— Πῶς δὲν ἔχομεν; ἀπήντησε μετ' ἐπάρσεως ὁ ξενόδοχος· ἔχομεν ψωμί, ἐλαίαις, σκόροδον, κρεμμύδια.

Ἐκλίναμεν περίλυποι τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σκαῖον τοῦτο ἄκουσμα· οἱ ἀριστοκρατικοὶ ἡμῶν στόμαχοι ἤκουσαν μετὰ ζωηρᾶς ἀποτροφῆς τὸν γαστρονομικὸν αὐτὸν σολοικισμόν. Ὁ παχύσαρκος φίλος μου ἀφῆκε στεναγμὸν, ὅστις διασχίσεας τὴν μακρὰν ἀπόστασιν, ἐφθασεν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων εἰς Ἀθήνας, προήλασε μέχρι τοῦ καφενείου τῆς ἐκθέσεως, ἀνεζήτησε τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης γλυκίσματα, καὶ ἔληξε γλυκύθυμος ἐντὸς ἐνός ταψίου γαλατομπουρέκων.

Οὐδὲ κἂν ὡς δὲν ὑπῆρχον. Ὡς καὶ αἱ ὀρνίθες εἶναι στεῖραι κατὰ τὰ ἄγωνα ἐκεῖνα μέρη, καὶ ἀντὶ ὧν ὑποθέτω, ὅτι γεννῶσι διάφορα διὰ τὸ Ἑθρικὸν Πνεῦμα. Ἡναγκάσθημεν ν' ἄρκεσθῶμεν εἰς τεμάχιόν τι ἄρτου καὶ ξηροῦ καὶ μέλανος καὶ πετρώδους τυροῦ, ἀρτίσαντες τὸ μοναστικὸν αὐτὸ βρῶμα μὲ ἐν ποτήριον ρητινίτου, ἔχοντες ἀντὶ ἐπιδορκίων τὴν συνομιλίαν τοῦ γέροντος καπήλου, διηγούμενου ἡμῶν τὰς ἰσχινὰς ὠφελείας, ἃς ἐκ τοῦ ἔργου ἐκείνου ἀπολαμβάνει.

Ἐκείθεν ἐξεκινήσαμεν πεζῇ, κατ' ἀνάγκην. Ἡ κερδοσκοπικὴ πλεονεξία πονηρὰ καὶ ἄπιστος πάντοτε, ἐφαρμόζει καὶ ἐδῶ τὸ σύστημά της. Μοὶ ἄρεσκει, βλέπετε, πολὺ αὐτὸς ὁ ἐπιδόξ καὶ τὸν ἐπαναλαμβάνω, διότι εἶναι ἡ μόνη ἱκανοποίησις ἣν δύναμαι νὰ λάβω διὰ τὸ ἄδικον μαρτύριον εἰς ὃ ὑπεβλήθη ἀντὶ δραχ. 10.20. Ὁ κύριος τοῦ λεωφορείου ἀφοῦ δέχεται καὶ στιβάζει ἐντὸς τοῦ ἀκαθάρτου ὀχήματός του ὅσους δὲν εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ περιλάβῃ τοῦτο, ἀναγκάζει ἔπειτα αὐτοὺς πάντας εἰς πᾶσαν ἐλαχίστην τῆς ὁδοῦ ἀνωφέρειαν νὰ πεζεύσωσι καὶ νὰ διανύσωσιν αὐτὴν πεζοί. Τοιοῦτο ἐπαναλαμβάνεται τρίς ἢ τετράκις κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπὸ Ἀθηνῶν μέχρι Θεῶν ὁδοῦ, ἐπειδὴ δὲ ἀρχῇθεν οὐδεμία γίνεται προειδοποίησις, ὡς αὐστηρῶς εἶδει, τοῖς ἐπιβάταις, ἡ προσταγὴ τοῦ ἡνιόχου ἀφικνεῖται εἰς τὸ οὖς τοῦ ὑπναλέου καὶ κατακόπου ὁδοιπόρου, ὅταν τύχῃ μάλιστα νὰ ἦνε νεώτερος ὡς ἐγώ, εὐχέστερος τῶσον, ὅσον ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος εἰς τὸ στήθος κοιμωμένου. Ἐδέξασεν ἐν τούτοις νὰ ὑπακούσω μετὰ τῶν λοιπῶν, καὶ ἀληθῶς εἰπεῖν, ὁ περίπατος ἐκεῖνος δὲν ἦτο λίαν δυσάρεστος. Ἐβαδίζομεν ἐπὶ τῆς ἀνάντους ὁδοῦ, ὑπὸ οὐρανὸν ἀστερόεντα, γλυκύτατον, ὑπὸ τὴν βαθεῖαν τῆς νυκτός σιγὴν, ἐν τῷ μέσῳ μεγαλοπρεποῦς πανοράματος, καὶ ὑπὸ τὴν συγκεκερασμένην δρόσον τῆς θερινῆς νυκτός. Τὰ φωτεινὰ συμπλέγματα τοῦ γλαυκοτάτου στερεώματος, ἔλαμπον στιλπνὰ καὶ ὑπερμεγέθη, ἐνῷ οἱ ἀπώτατοι ἀστερισμοὶ ὠχρίων, ὥσπερ προαισθανόμενοι τὴν προσέγγισιν τοῦ φωτός. Ἐκ τῶν παρακειμένων συσκιῶν λόφων ἡ αὔρα ἤρχετο μεσπὴ δξέων ἀρωμάτων θύμου καὶ ἐλελιφάσκου. Ἡκούετο ἐνίοτε ἀπώτατα εἰς τὴν ὁδὸν ὁ τρυγμός τοῦ ἄζωνος τῶν φορητῶν ἀμαξίων, βαινόντων ἐκ τῶν πλησιοχώρων μερῶν εἰς Ἀθήνας καὶ ὑπερπληρωμένων καρπῶν καὶ ἄλλων ὧσων διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς πρωτεύουσος. Εἰς τὰ πέρατα τοῦ ὀρίζοντος ἤρχισε νὰ σχηματίζεται ἀμυδρὰ ἀδιόρατος λευκότης τις ὑψηλός, καὶ τ' ἀντικείμενα νὰ γίνωνται εὐκρινέστερα ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ σκότους.

Τὰ ὀρεῖνά ἐκεῖνα μέρη, δι' ὧν διερχόμεθα, ἦσαν ἐμπλεὰ ἰγρίας τινος καλλονῆς, ἀλλ' οἱμοὶ! αἱ κλασικαὶ ἀναμνήσεις δι' ὧν ἐπληροῦντο ἄλλοτε, ὥχοντο ἀπιοῦσαι διὰ παντός. Οἱ βαθύσκοι λόφοι καὶ τὰ κατὰφυτα βουνά, ἅτινα ἐφιλοξένησαν κατὰ τοὺς ἐφήβους τῆς ἀνθρωπότητος χρόνους τόσας σεμνάς Ὀρειάδας καὶ Ἀμαρυλλίδας, ἐχρησίμευσαν ὡς

κρησφύγετα κατὰ τοὺς τελευταίους ἐνδόξους χρόνους τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου εἰς τοὺς ὑστάτους τῆς ληστείας ἥρωας. Αἱ εὐτριοὶ λόχοι καὶ τὰ συνηρεφῆ δάση τῶν βουνῶν αὐτῶν ἦσαν τὰ προσφιλέστατα ἐνδιαίτηματα τῶν συμμοριῶν, ὅσαι ἐμάστισαν τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ἐπὶ ὀλοκλήρους δεκαετηρίδας. Παρῆλθον τόσα ἐνδοξα τῆς ἀρχαϊκῆς Ἑλλάδος ὀνόματα, ἔδωκε σχεδὸν καὶ ἡ αὐτὴ ἡ αἰγλή τόσων ἀθανάτων ὀνομάτων τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, καὶ ἐν τούτοις ἐναυλα εἰσὶν εἰς τὴν ἀκοὴν ἡμῶν εἰσέτι τὰ οὐχὶ πάνυ εὐφημα ὀνόματα τοῦ Κακαράπη, τῶν Ἀρβανιταίων, τοῦ Νταβέλη, τοῦ Σπανοῦ! καὶ σήμερον ἐνῶ διερχόμεθα πρὸ τῶν μερῶν τούτων, καὶ ἐνῶ ριπτόμεθα ἐκτάδην ἐπὶ τῆς χλόης ἀναμένοντες τὸ βαῖνον βραδέως ἐπὶ τὴν ἀνωφέρειαν λεωφορεῖον, τρέμομεν ἀναλογιζόμενοι μὴ ἐκ τῶν πυκνῶν θάμνων ἀνεγερθῇ αἰφνης τὸ φάσμα ρυπαροῦ φουστανελλοφόρου καὶ μὴ ἀνακαλύψωμεν ἐστραμμένον καθ' ἡμῶν στίλβοντα τὸν σωλῆνα ὄπλου, καὶ σκιρτῶμεν ὡς λαγῶοι καίτοι τὸ βελάντιον ἡμῶν εἶνε κενότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ στομάχου μας.

Ἡ ληστεία, ὃ γνήσιον προῖον τοῦ παραγωγικοῦ τούτου ἐδάφους, εἰς ἀλήτης ταπεινὸς δημοσιογραφίσκος τῶν Ἀθηνῶν, διερχόμενος πρὸ τῶν καταγωγῶν τοῦ πανισχύρου κράτους σου, καὶ ἀναμνηστικὸς τὴν παλαιάν σου εὐκλειαν, κύπτει περιφοβὸς μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλὴν. Ὁ Νταβέλης, ὃ Κακαράπη, ὃ Καταρραχιά, καὶ τόσοι ἄλλοι, ὧν τὸ εὐκλεὲς ὄνομα προφέρει μετὰ τρόμου καὶ μετὰ προσπαθείας τὸ χεῖλός μου, σεῖς ἀνεστήσατε τῆς ἡρωϊκῆς Ἑλλάδος τὰ ἐνδοξα τρόπαια. Ἀτρεῖς ἐνθουσιῶδεις τῆς ἐλευθερίας, σεῖς ἐδιδάσκετε ἐμπράκτως τὰ ρήματα αὐτῆς, καὶ ἀρπάζοντες τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν νοσηρὰν δουλείαν τῶν πόλεων, τοὺς ἡναγκάζετε ν' ἀναπνέωσιν ἄκοντες τὸν ἐλεύθερον τῶν βουνῶν ἀέρα. Σεῖς ἐμυσταγωγῆσατε τοὺς πολιτικούς μας, καὶ ἐνίους μάλιστα τῶν ὑπουργῶν, εἰς τὰ δόγματα τοῦ κυβερνᾶν καὶ τοῦ οἰκονομικῶς πολιτεύεσθαι. Θαρσεῖτε ἱεραὶ σκιαί! Ἄν τὸ κράτος ὑμῶν κατέρρευσεν, ἂν ἡ κεφαλὴ σας πέσεν αἱματόφυρτος ἐπὶ ἀτίμῳ ἱερῷματός, ἐν τούτοις αἱ ἰδέαι ὑμῶν καὶ αἱ ἀρχαὶ μετεφέρθησαν ἀπὸ τῶν ἀπροσίτων ὀρέων σας εἰς τὰς ἡμετέρας πόλεις καὶ ἐφηρμόσθησαν εἰς τε τὸν ἰδιωτικὸν καὶ τὸν δημόσιον βίον, καὶ τὰ ἄθλα τῶν νεωτέρων κυβερνητῶν καὶ διεπόντων εἰσὶν ἐφάμιλλα πρὸς τὰ ἀγῆρω κατορθώματά σας. Καὶ ἂν ποτε ἐπανιδρύετο τὸ κράτος σας, καὶ ἂν ἐπανήρχετο ἡ ἀκμὴ τοῦ μεγαλείου σας, ἐγὼ πρῶτος, ὀλισθήσας ἀκράτητος ὡς κατήντησα, διὰ τῆς ἀποκοπῆς ἐνὸς φωνήεντος καὶ τῆς παραβλέψεως ἐλεεινοῦ τινος τῆς γραμματικῆς κανόνος, θὰ ἐγενόμην Ἀθηναῖος, ὁπαδός σας.

Ὅτε ἐκ νέου ἐπέβημεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, κατειχόμεθα ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τούτων καὶ ἡμεθα σιγηλοί. Μόνος ὁ Κρῆς ἐξέφερε à bout-portant ἐν ἐλαιοφορεῖον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε ν' ἀνορθωθῶσιν ἐκ φρίκης αἱ τρίχες τοῦ ἐπενδύτου μου. Ὅτε ἐκάμπτομεν τὰ Παληοκούντουρα, ἡ ἡὺς ἔβαφε τὸν ὀρίζοντα μὲ κρόκκον καὶ μὲ πορφύραν, ἡ ἡμέρα δὲ μᾶς κατέλαβε παρὰ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Κιθαιρώνα. Φεῦ! τὸ ἀρχαῖον ὄρος ἀπολέσαν τὴν εὐκλείαν του ἥπώλες καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, καὶ σήμερον ὁ Κιθαιρὼν καλεῖται Κάζα. Κάζα, καθὼς πάντες γινώσκουμεν, σημαίνει ἰταλιστὴ οἰκίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ μία καὶ μόνη τοιαύτη ὑπάρχει παρὰ τὰς ὑπηρεσίας του, διὰ τοῦτο ἡδύνατο ν' ἀποκληθῇ καὶ Κάζα—μία.

Ἐμεινάμεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ εἰς τὸ χάνι, περίξ τοῦ ὁποῖου κατκυλισθὴν τὴν νύκτα μία πεδινὴ πυροβολαρχία ἀναχωρή-

σασα ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ διὰ τοῦτο τὸ χάνι ἔγεμε ἵππων καὶ στρατιωτῶν. Ἐπίομεν ἓνα ἐλεεινὸν καφὲν, ὅστις μᾶς ἐφάνη νέκταρ καὶ ἀναχωρήσαντες, ἤρχισαμεν ἐκ νέου τὸν ἐπίπονον Γολγοθᾶν τῆς πεζοπορίας. Τὸν κόπον μας ἀντήμειψε τὸ ψυχρὸν καὶ διαυγὲς νάμα, πηγῆς δροσερωτάτης, ἀναβλυζούσης ἐκ τῶν σπλάγχχνων τοῦ ὄρους, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἡθέλομεν πῖσι εἶστω καὶ ἂν περιεῖχε βεκτηρίδια, μεγάλα ὅσον αἱ βεκτηρίαι τῶν ἐγγύς αὐτῆς ἱσταμένων ποιμένων, τόσον ἦτο ἐλκυστικόν. Ὅτε ἀνήλθομεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, τὸ θέαμα ἦτο οὐχὶ ἄνευ ἐνδιαφέροντος, διότι πρὸ ἡμῶν ἐξετείνετο ἀπέραντον τὸ Βοιωτικὸν πεδῖον. Τὸ πεδῖον ὅμως τοῦτο εἶνε γυμνὸν καὶ αὐχμηρὸν, οὐδεμία βλάστησις φαίνεται ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἐκτείνεται ψιλὸν καὶ ἐπίπεδον, ἐφ' ὅσον ἀπικνεῖται τὸ βλέμμα, ἄνευ γοήτρου, ἄνευ ποικιλίας, ὡς ἄρθρον τι πολιτικῆς ἐφημερίδος, πραγματευόμενον περὶ τῆς διοικήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν. Μόνον τὴν μονοτονίαν ἐτεμνε ποῦ καὶ ποῦ, ἐκτασίς τις περιέχουσα ἀγροῦς ἡροτριωμένους, ὧν τὸ ὑπόμελαν χρῶμα παρίστα αὐτὰ ὡς μελανὰ τετράγωνα ἐν ἄβακι ζατρικίου. Κατήλθομεν τοῦ Κιθαιρώνα δι' ὥραίας ἐλικοειδοῦς ὁδοῦ, καὶ μετὰ ταχύτητος, ἥτις δὲν ἐπέτρεπεν ἡμῖν νὰ προσηλώσωμεν ἐπὶ πολὺ τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἱερὰν καὶ περσοκτόνον πεδιάδα τῶν Πλαταιῶν. Ἐκεῖ που κεῖται καὶ τὸ χωρίον Κρικουκκι, οὐτινος αἱ λευκαὶ οἰκίαι ἐφάνησαν ἡμῖν μακρόθεν παρατεταγμέναι ἀεροβολιστικῶς ὡς λόχος εὐζῶνων. Ὑποθέτω ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐκείνου εἶναι πάντες ἐχθροὶ πρὸς ἀλλήλους, διότι ἐκάστη οἰκία ἀπέχει τῆς ἄλλης ἐκατὸν τουλάχιστον μέτρα. Ὅτε ἡ ἀμαξὴ κατήλθεν εἰς τὴν πεδιάδα, ὁ ἀμαξηλάτης ἤρχισε μαστίζων ἀνηλεῶς τοὺς ἵππους· καὶ οὗτοι ἔτρεχον καθήδροι, διασχίζοντες τάχιστα τὴν ἀτέρμονα καὶ ἡλιοκαῆ ἐκτασιν. Καθ' ὅσον ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν παναρχαίαν πόλιν, τὰ ἱστορικὰ συμβάντα, ἅτινα εἶχον ἀκούσει ἀπ' ἧς ἐτι ἐποχῆς ἐκαθήμεν ἐπὶ τῶν βάθρων τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην μου, καὶ τώρα μὲν ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἐξόπισθόν μου τὸν Οἰδίποδα τρέχοντα καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ χωροφυλάκων, διότι παρεποίησε τὰ γραμματόσημα, ἄλλοτε ἐνόμιζον ὅτι εἰς τι δένδρον τῆς ὁδοῦ ἡ Ἰοκάστη ἀπηγγονίζετο, διότι ἤθελον νὰ τῇ ἐπιβάλωσι ὡς σύζυγον τὸν Βελέντζαν, καὶ ἄλλοτε μοι ἐφαίνετο ὅτι συνήντων τὸν ἱερὸν λόχον ἐξερχόμενον τῶν Θηβῶν, ἔχοντα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κατσικαπῆν, καὶ πορευόμενον εἰς τὴν Χαιρῶνειαν χάριν πετωμάτων. Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν μακρόθεν ἐρείπια τινὰ ἦσαν τ' ἀπομεινάρια τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λῆξει στρατοπέδου. Ὁ Βπειτα διακρίνομεν μακρόθεν θέντες ἑδραμον ὁρμητικῶς, πρὸ αὐτῶν ὅμως ἑδραμεν ἡ φαντασία μου, διττοῦσα τὴν πόλιν. Συνηντήσαμεν πρῶτον ἐν τουρκικὸν ὑδραγωγεῖον, ἔπειτα τρεῖς χοίρους ἐντὸς μικροῦ βορβορώδους τέματος, κατόπιν ἓνα στρατιώτην, ἀκολουθῶν τέσσαρας κύνας καὶ μετὰ ταῦτα εἰσῆλθομεν εἰς εὐρείαν ὁδόν, ἔχουσιν ἐνθεν καὶ ἐνθεν στοὰς ξυλῖνας καὶ ὑπ' αὐτὴν παντοδαπὰ ἐργαστήρια, ἐν οἷς ἐβριθεν ἡ λευκὴ φουστανελλα. Ἡ ἀμαξὴ διέτρεξε καλπάζουσα τὴν ὁδόν, ἐνῶ ὁ ἀμαξηλάτης ἐκροτάλιζεν ἀρειμανίως τὴν μαστίγα, ἔστη ἐπὶ τέλους καὶ κατήλθομεν ἐν τῷ μέσῳ κύκλου περιέργων.

Ἡμεθα ἐν Θήβαις.

(ἔπεται συνέχεια).